

N:o 77.

Af herr **G. Olofsson** i Åvik, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t*
angående vilkoren för försäljning af bränvin.

En sed inom vårt land, som jag skulle vilja kalla osed, är att dricka bränvin till måltiderna. Men då jag håller mycket på den individuella friheten, är det naturligtvis icke min mening att vilja lägga något oöfverstigligt hinder i vägen för dem, som sätta större eller mindre värde på den s. k. »aptitsupen». Det är därför långt ifrån min mening att yrka på något slags förbud emot en så allmän — låt vara, att jag vågar betrakta den som en ej särdeles oskyldig — sed.

Min mening är endast att i lagstiftningsväg söka åstadkomma sådan rättelse i berörda afseende, att de, som ej blifva särskildt bjudna, måtte få betala sina »aptitsupar» sjelfva och icke, som nu ofta är fallet, supa på andras bekostnad. Jag afser således förnämligast de s. k. »smörgåsborden» å våra restauranter. Det kan ju icke bestridas, att det är ett oskick och en orättvisa, att en person, som icke tager någon sup vid dessa smörgåsbord, skall betala lika mycket som den, som tager två, tre, ja, stundom ännu flere supar, hvaraf följden ju måste blifva, att den, som icke super, äfven får bidra till betalningen af det bränvin, som den andre förtär. Nu kan ju någon anmärka, att detta bör vara en privatsak emellan källarmästare och kunder, med hvilken lagstiftningen icke bör befatta sig. Men jag för min del anser, att lagen bör skydda individen mot orättvis behandling på alla områden, och i detta fall så mycket mera, som dessa smörgåsbord medföra en stark frestelse till dryckenskap. En ung man innehar exempelvis sådan verksamhet, att han måste intaga sina flesta måltider å dessa restauranter, som hafva smörgåsbord med gratissupning. Är det då icke en frestelse, att det kostar lika mycket, om han tager ingen eller flere supar? För min del anser jag det vara en både stark och mycket farlig frestelse, och jag tvekar

icke uttala, att dessa smörgåsbord infört mången ung man på drinkarens olyckliga bana.

Då källarmästarne — om än mången skulle vilja — af bristande enighet icke torde kunna afhjelpa detta inrotade missförhållande, hvars olycksbringande följder äro oberäknliga och hvilket inför utlandet sätter en mörk fläck på hela vårt folk, så måste ansvaret drabba den lagstiftande församlingen.

Förr har det ju kunnat möta svårigheter att taga särskild betalning för bränvin vid smörgåsborden, då kontrollen skulle blifvit för besvärlig, ja, kanske nästan omöjlig, men numera kan detta mycket lätt försiggå med automater.

På grund af hvad jag här ofvan anfört, vågar jag föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om sådant förslag till ändring i bränvinsförsäljningsförrordningen, att bränvin till mat icke får serveras annat än mot särskild requisition och mot särskild, i ersättning för maten icke ingående betalning.

Stockholm den 25 januari 1902.

Gustaf Olofsson.

N:o 78.

Af herr **O. E. Gädda**, om ändring af 61 § i förordningen om landsting.

I 61 § af Kongl. Maj:ts nådiga förordning om landsting den 21 mars 1862 är föreskrifvet, att ett sammandrag af protokollen, innehållande de fat-